

Dia del Cant de Vicent

Xàtiva, 3 de setembre 2011

Dit *Amb la dignitat amarga dels pobres*: «tant si vostè ho permet o com si no/ aquest és el meu lloc/ aquest és el meu lloc i el lloc dels meus»

Si el País Valencià fóra un país lliure i no patírem aquest greu atzar de ser un país ocupat, perseguit, censurat, amenaçat, espoliat, menyspreat..., si els valencians, la majoria dels valencians, haguérem assumit amb orgull i dignitat la nostra veu de poble per a revoltar-nos contra els qui ens han negat la memòria i la paraula, si el País Valencià fóra un país lliure perquè els valencians haguérem demostrat la vergonya i el coratge necessaris, avui Vicent Andrés Estellés seria un poeta que viuria de boca de boca, i els seus versos serien el nostre passaport universal. Perquè de poetes com Vicent Andrés Estellés «en són parits ben pocs».

Si els valencians fórem un poble digne i orgullós tindríem sempre un vers d'Estellés en la punta de la llengua, ballant-nos les paraules entre els llavis, brollant-los de la boca els seus poemes; perquè a la fi ja no seríem el poble ignorant, mesell, mesquí, servil i submís que rebutja la seua llengua «para ofrendar nuevas glorias a España», que embastardeix la seua història i desconeix els versos del seu més gran poeta contemporani, que, tanmateix, moltes altres nacions voldrien per a enaltir no sols la seua literatura, sobretot el seu futur entre els pobles lliures i civilitzats.

«És el desig del riu, i el llençol i la brossa./ És un instint de pàtria. És el desig de l'arbre,/ i del cel, i del cànter, i el pitxer i l'argila./ De ser i ser del tot, plenament: tenir pàtria. / I una pàtria lliure, i lluminosa, i alta.

Toni Cucarella